

Kanoturen

Af Niels 1.s

Det var en dejlig mandag morgen ved Silkeborg bådhavn. Solen skinnede og luften var varm. Vandet var blåt, og fra isboden nærmest fløj vaflerne over disken. Ismanden var som altid i godt humør, men i dag var han i ekstra godt humør. Indtægten var nemlig stor i dag. Der stod en hel tiende klasse, som havde det varmt og derfor ville købe is til den store medalje. De skulle på kanotur, men de ville først lades op ved hjælp af kæmpe vaffelis. Klassen var stor, og da alle ville have is, dannede køen til isboden en slange på cirka tyve mennesker. Selvom ismanden skyndte sig, så godt han nu kunne, tog det alligevel så lang tid at få solgt is til hele klassen, at da den sidste var blevet betjent, var den første allerede færdig med sin is og kunne godt trænge til en mere. Han købte så en til, ligesom den næste gjorde det og den næste igen, og sådan blev det ved, indtil halvdelen af de penge, der venligst var blevet sponsoreret af forældre eller indtjent ved arbejde som avisbud og lignende, var brugt op.

Så var alle vist klar til at ro. Hver af de syv kanoer blev pakket med telte og sorte plastsække, der var fyldt med tøj og madvarer nok til tre dage plus det løse (slik). Nu var det eneste, der manglede, kun eleverne selv, som alle begyndte mere eller mindre voldsomt, at bemande kanoerne. Turen var i gang.

Den første forhindring, der skulle forceres, var en sluse. Alle roede ind af den dertil åbnede sluseport, og der var næsten ikke plads til alle, da porten lukkede sig bag de sidste kanoer. Så begyndte vandstanden at falde, og kanoerne fulgte med. Til sidst var bunden næsten nået, og de tændte elever kunne sejle ud af den anden sluseport. Det gjorde de så, og alle roede raskt afsted mod næste destination. Det var en overnatningsplads for folk, der roede på Gudenåen, og det var jo lige det, klassen var i gang med. Der var et pænt stykke vej hen til pladsen - både i bogstavelig og overført forstand, så da de var nået halvvejs, begyndte nogle så småt at tænke på det gamle

ordsprog, der siger: Uden mad og drikke, duer helten ikke. Derfor lagde de til i en lille, hyggelig og skyggefuld vig med en gammel fortøjningsplads. Store og mindre madpakker blev åbnet, og brød, salat og frugter blev spist i godt humør. Da alle de opsatte elever var færdige med at spise, kunne man fortsætte.

Det var ved at blive aften, da trætheden i armene begyndte at melde sig hos de fleste. Tidspunktet til trods stod sensommersolen dog stadig højt på den skyfri himmel. Rundt omkring i de aflange både begyndte man så småt at tage de kopierede kort over ruten frem for at se, hvor længe man dog skulle holde ud endnu, og det viste sig hurtigt, at kanopladsen ikke var så langt væk endda. De mange roere blev ved, og kort tid efter kunne de se pladsen. De sidste kræfter blev brugt på at hive bådene op på land og få slået teltene op.

Efter en forholdsvis kort hvilepause kom nogen i tanker om, at de skulle på toilettet. De kikkede sig omkring, men fik kun øje på en gammel vandpumpe. Jo, der var da alligevel noget i det fjerne, der kunne forestille toiletter. De to personer gik hen for at undersøge sagen nærmere, og de fandt ud af, at det virkelig var toiletter. Det lignede mere to faldefærdige skure, men toiletter var det. Lidt efter var de to - nu lidt lettere - personer tilbage og kunne rapportere til resten af forsamlingen, at skurene i det fjerne var toiletter, men det var anbefalet at medbringe gasmaske, hvis man skulle benytte dem.

I mellemtiden havde nogle andre lavet mad på deres medbragte kogesæt. Teltlejren var delt op i små grupper, der sørgede for mad til sig selv. På kort tid var alle begyndt på at lave diverse retter, og hele lejren duftede hurtigt af forskellig mad. Maden blev spist, og så hoppede de fleste ind i deres telte og slog mave.

Senere på aftenen begyndte det at blive koldere, og nogen foreslog, at der skulle laves snobrød. Dejen var blevet medbragt af lærerne, men disse var lidt nervøse for idéen om et bål. Den hede sol havde nemlig tørret græsset i løbet af dagen, og lærerne var nu bange for brandfaren. Men nogle elever foreslog, at man da bare kunne lave bålet et godt stykke væk fra lejren, hvilket lærerne gik med til. Det blev koldere og koldere efterhånden som skyggerne blev længere og længere, og da solen var helt væk, og der kun kunne ses ved hjælp af bålet og lommelygter, begyndte mange at fryse.

Ja selv da de havde taget flere lag tøj på frøs de stadig, så det gjorde godt at få noget varmt snobrød gennem fordøjelseskanalerne. Aftenen blev til nat, og de, der ikke var gået i seng endnu sad og blev enige om, at det havde været en god start på turen.

Da nogle vågnede af sig selv den følgende morgen, kedede de sig og begyndte derfor at gå rundt for at vække de andre. Morgen maden var hurtigt overstået, ligesom teltene blev pakket hurtigt væk, og så startede dagens strabadser ellers.

Denne dag skulle en lang strækning af Gudenåen sejles op. Langt væk kunne man se Himmelbjergstårnet. Den skyfri himmel havde forandret sig til en halvgrå masse, og den stille luft og det blanke vand var blevet forvandlet til frisk vind og små skvulpende bølger. Det var blevet hårdere at sejle, men nu havde langt de fleste også vænnet sig til at ro til. Det første stykke tid af dagen nåede man på trods af to pauser langt, så det sidste stykke vej havde man god tid. Heldigvis. For det begyndte i det fjerne at buldre. Hos dem, der havde mange kræfter tilbage, blev farten sat betydeligt op. De svageste, der roede sammen med lærerne, sakkede bagud. Alle ville gerne nå at få sat teltene op på den næste plads, inden regnen kom, men det ønske blev ikke indfriet. Tordenen kom hurtigt nærmere, og det begyndte at sile ned. Den forreste gruppe kanoer indeholdende de stærkeste elever roede hurtigere, og til sidst var den anden gruppe kanoer helt ude af syne. Lynene begyndte at hamre ned rundt omkring, ja faktisk var det ligemeget, hvilken retning man så, så kunne man se et lyn.

Den forreste gruppe nåede hurtigt en stor sø ved navn Mossø. Her gik de på grund alle som en. Da de ikke kunne se noget for regnen, besluttede de sig fuldstændigt gennemblødte for at vente på den bageste gruppe, der indeholdt lærerne, som så kunne komme med forslag til den videre rejse. I mellemtiden satte den forreste gruppe sine kanoer endnu mere på grund, hvorefter de gik i vandet med tøj på. Tøjet var alligevel helt igennem vådt, så det gjorde ingen forskel, om de var i kanoerne eller i vandet. Faktisk var det varmere at være i vandet, for der kunne man ikke mærke den kolde vind. Lidt efter kom den anden gruppe, og man satte sig op i sine kanoer igen. To drenge blev spurgt, om de var klar til at sejle over på den modsatte side af den brede sø for at sondere terrænet. Det var de, og de begav sig hurtigt af sted. Modvinden var hård, men efter fem minutters tid nåede de den anden bred. De kunne ikke genkende nogle træk i

naturen på kortet, hvilket de da også straks sejlede tilbage og meddelte resten af flokken. Kortene blev grundigt studeret, og efter lidt tid havde lærerne fået pejlet sig ind på en kurs, de mente, måtte være den rigtige. Det sejlede de så alle sammen efter, og snart var de rent faktisk ved pladsen. Kanoerne blev i en vældig fart hevet op på land, teltene blev smækket op, og i et nu holdt det op med at regne og tordne. "Typisk", kunne man høre flere steder.

Klokken nærmede sig halv seks, da eleverne var blevet mætte efter dagens aftensmad. Over det hele i den nye lejr hang der tøj til tørre. Jorden, som teltene var blevet slået op på, var nærmest blevet forvandlet til mose af den voldsomme regn. Klokken halv seks præcis, foreslog den ene af lærerne, af hele bundet skulle ud at gå en tur. Nogle syntes de var trætte og ville blive tilbage i lejren, men læreren afslog med, at de da kun kunne være trætte i armene og ikke benene, og desuden ville gåturen kun tage cirka en halv time. "Jeg kender området som min egen bukselomme", forkyndte læreren. Desværre havde læreren ingen lommer i bukserne den dag, så da klokken blev halv syv, var eleverne stadig væk ude at gå tur. Det var de også klokken halv otte, men de tog det med højt humør og trøstede den vildfarne lærer med, at de nok skulle finde tilbage til lejren inden jul. Klokken halv ti begyndte det at blive mørkt og man kunne ane et uroligt udtryk i lærerens ansigt. Klokken halv elleve kunne man ane det samme udtryk i flere elevers ansigter. Klokken halv tolv var der en, der mente, at han kunne skimte teltlejren i det fjerne og ganske rigtigt, endelig var de tilbage. Læreren åndede lettet op. Men dagen var slet ikke omme.

I hver af lejrens to ender blev der oprettet et popcornspoppende kogesæt, det ene sted blev der lavet the, det andet sted var et kæmpemæssigt sliklager til lækkersultne sjæle. I den ende af lejren, hvor der blev spist popcorn og slik sad en elev ved navn Peter. Peter havde prøvesmagt popcornene og ville nu ned til den anden ende af lejren for at prøvesmage popcornene dernede. Da han var så tæt på, at man kunne høre ham, spurgte han, hvordan det gik dernede. Som svar fik han en stikflamme på to gange tre meter og nogle skrig i en høj toneart. Peter trådte det længste skridt, som han nogensinde havde taget, bagud, mens han tænkte på, hvad det mon var, der foregik. En dreng og en pige - begge iført shorts - havde ild i deres højre ben. Drengen, der hed

Henning kastede sig til jorden, hvorefter ilden i hans ben gik ud. Pigen, Ulla, derimod løb i panik fire fem gange rundt om sig selv med ild i benet, hvorefter også hun faldt til jorden, og man fik slukket ilden i hendes ben. En tredje person, Hans, var sluppet lidt billigere. Han havde haft sine nye nylon-fritidsbukser på, og mens han stod med hænderne i lommen havde ilden også haft fat i hans bukseben, men han havde - med hænderne i lommen - hevet bukserne af i løbet af cirka 0,0004500087 sekunder, hvilket havde medført en enorm flænge i det ene bukseben. Men ellers slap han med skrækken. Det gjorde Henning og Ulla ikke, og de lå på jorden og hylede, mens nogle løb op på en gård, der lå halvtreds meter fra lejren, for at hente vand til at hælde over deres ben. Efter kort tid fandt man ud af, at det ville være en del lettere, hvis Henning og Ulla blev bragt op på gården, i stedet for at man hele tiden skulle hente vand til dem. De blev ved megen møje og besvær hjulpet op på gården, hvor de blev placeret i hver sin håndvask og fik rindende koldt vandt på deres ben. Lidt efter kom en falckbil, der tog Ulla, Henning og en af lærerne med. Så skulle der opklares, hvad der var gået galt. Det drejede sig om en af drengene, der havde moret sig med at hælde noget af kogesættets sprit over nogle thebreve, hvorefter han havde sat ild til dem. Det havde han gjort et par gange, og til sidst var ilden gået op i spritflasken, der havde drejet 180° ud af hans hånd, hvorefter den brændende væske var eksploderet ud af flasken og havde altså sat sig fast på nogle tilfældige ben. Oven på denne oplevelse gik alle i seng eller rettere i soveposer.

Klokken fire om natten vågnede Peter kort, men sov dog hurtigt igen. Da han vågnede igen den næste morgen, fandt han ud af, hvad det var, der havde vækket ham midt om natten. Det havde været ambulancen, der havde været tilbage med Henning og Ulla. De havde ligget under en kold bruser på skadestuen i fire timer og havde derefter besluttet sig til, at de i hvert fald ikke slutte kanoturen, på grund af "så lidt". Der skulle mere til for at standse dem, og derfor var de blevet bragt tilbage til de andre i stedet for at blive kørt hjem, hvilket faktisk var nærmere skadestuen end lejren. Den sidste dag forløb helt naturligt, stille og roligt, med solskin og med madpakkespisning undervejs. Der var ingen, som havde lyst til at ro om kap. alle slappede fuldstændigt af og lod sig drive med stormmen.

Da der var cirka femhundrede meter tilbage til målet, var der dog nogle, som fik den idé, at de skulle først. Den samme idé fik flere andre, så det udviklede sig dog alligevel hurtigt til et kapløb. Men ligeså hurtigt kom alle i tanker om, at de var meget trætte i armene, så kapløbet blev afblæst og lavet om til vandkamp i rum sø. Kort efter ankom man til Ry - En lille by med en masse ventende forældre. Alle hjalp hinanden med at pakke bagagen rundt i de forskellige biler, og så blev klassen kørt hjem.
